

آینده نهادهای تخصصی؟

آینده نهادهای تخصصی از دیدگاه رؤسای این نهادها

سازمان خواربار و کشاورزی

ژاک دیوف

این وابستگی وجود دارد، افزایش تولید مواد غذایی و بالا بردن فرآوری زمینها یکی از راههای اساسی ریشه کن کردن فقر و بهبود سطح تغذیه در کشورهایی است که روستاییان فقیر درصد بالایی از جمعیت را تشکیل می دهند.

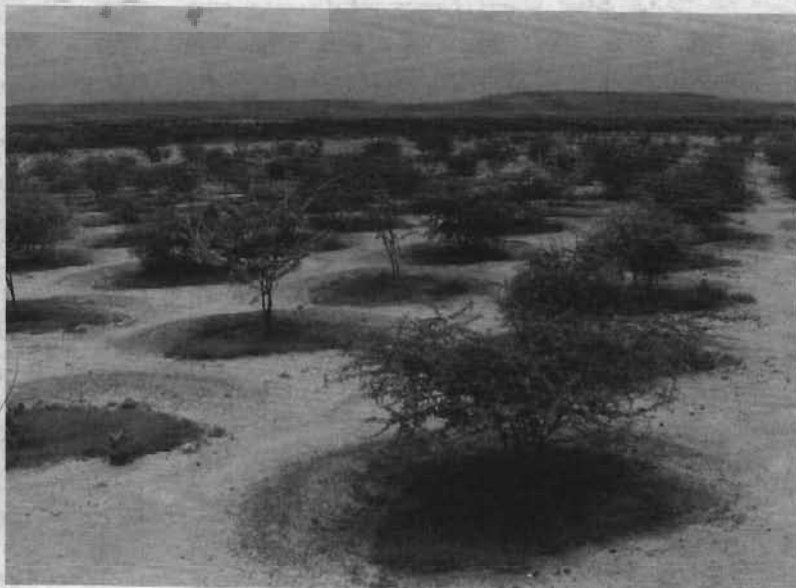
ابعاد معضل گرسنگی در جهان گسترده و پیچیده است. در کشورهای درحال توسعه، ۸۰۰ میلیون نفر دچار سوء تغذیه مزمن اند و از این میان، نزدیک به ۱۹۲ میلیون کودک زیر پنج سال، به طور مزمن یا حاد، از نبود پروتئین و کالری رنج می برند. صدها میلیون نفر دیگر نیز، به دلیل رژیم غذایی فاقد ویتامینها و مواد معدنی لازم برای بدن، مبتلا به عوارض و بیماریهایی چون عقب ماندگی، گواتر و نایبایی جزئی یا کامل اند.

البته چه در کاهش نسبت افراد فقیر و چه در کاهش آمار مطلق فقرای جهان، پیشرفتهایی انجام شده است. آمار ۸۰۰ میلیون فقیر، که در بالا به آن اشاره شد، پیش از این یعنی در سالهای ۱۹۶۹ تا ۱۹۷۱، ۸۹۳ میلیون نفر بوده است و پیش بینی می شود تا سال ۲۰۱۰، جمعیت فقیران تا ۷۳۰ میلیون نفر کاهش یابد. با این حال، درجه رنج و اتلاف توان انسانی هنوز هم بالا و مخوف است. خوشبختانه در دو دهه اخیر، نسبت افراد دچار سوء تغذیه نسبت به کل جمعیت جهان کاهش چشمگیری داشته است و انتظار می رود این روند تداوم یابد.

حق تغذیه اساسی ترین حق از حقوق بشر است. در طول تاریخ، گرسنگیهای مزمن ناشی از جنگ، خشکسالی، فقر یا بلاهای طبیعی درد و رنج بسیاری را برای بشر به همراه آورده است و محو شیخ گرسنگی هدفی است مقدس و پر قدمت که هنوز برآورده نشده است. راهبردی که ریشه کن ساختن گرسنگی را هدف قرار داده باشد، باید دست کم این دو نکته اساسی را در نظر گیرد: نخست، افزایش تولید مواد غذایی به منظور تأمین غذای جمعیت رو به رشد جهان، و دوم، بهبود شرایط زندگی و ریشه کن کردن فقر تا آنجا که هر فرد بتواند از حداقل غذای ضروری برخوردار باشد.

سازمان خواربار و کشاورزی سازمان ملل برای افزایش پایدار تولید کشاورزی و فرآوری کشتزارها تلاش می کند و مدافع این اندیشه است که کشورهای درحال توسعه می توانند در مبارزه علیه فقر مشارکتی اساسی داشته باشند و بدین منظور، این کشورها باید بخش کشاورزی را حتی المقدور در اولویت قرار دهند، زیرا درآمد و شغل اکثر فقرای این کشورها به کشاورزی وابسته است. و تا زمانی که

پایین، چپ،
درختکاری مردان و
زنان در کیتا (نیجری)
در سال ۱۹۸۵.
در چهارچوب یکی از
طرحهای توسعه
سازمان تغذیه و
کشاورزی.
راست، همان مکان
در ۱۹۸۹.

هم‌اکنون ۸۸ کشور در زمره کشورهای کم‌درآمد و کم‌غذا قرار دارند و از این میان، ۴۲ کشور در آفریقا، ۱۹ کشور در آسیا و اقیانوس آرام، ۹ کشور در امریکای لاتین، ۴ کشور در خاور نزدیک و ۱۲ کشور در شوروی سابق واقع است. کسری خالص مواد غذایی در کشورهای درحال توسعه، افزایشی مداوم دارد و این کشورها که خود زمانی صادرکننده فرآورده‌های کشاورزی بوده‌اند، در آینده واردکننده این فرآورده‌ها خواهند شد. با توجه به مشکلات موازنه پرداختها و چشم‌اندازهای تیره و نار اقتصادی، روند اوضاع در برخی از این کشورها هشداردهنده است.

تنها با بهبود چشمگیر عملکردهای جهانی در مورد توسعه اقتصادهای عقب‌مانده و پافشاری بر توزیع عادلانه‌تر درآمدها، جهان از اصلی‌ترین مشکلات عدم امنیت رهایی خواهد یافت. افزایش تولید مواد غذایی و بالا بردن فرآوری کشتزارها تنها راه ممکن برای بهبود سریع و پایدار امنیت غذایی است و به‌کارگیری تکنولوژی مؤثر در کالاهای و خدمات تجاری مهم کلید این افزایش است. ملتها، دولت‌ها و جامعه بین‌المللی راه دیگری ندارند

جزآنکه امنیت غذایی را هدف اصلی خود قرار دهند. با این‌همه، برخی از گرایشها دلگرم‌کننده نیست. تمهدهای دو یا چندجانبه در عرصه توسعه کشاورزی کشورهای درحال توسعه رو به افول است. مبلغ کل کمک به توسعه کشاورزی بین سالهای ۱۹۸۱ تا ۱۹۹۲، از ۱۲/۳ میلیارد دلار به ۸/۵ میلیارد دلار (برحسب نرخ ثابت دلار در سال ۱۹۸۰) کاهش یافت. در همین دوره، نسبت کل کمک به توسعه کشاورزی از ۲۵ درصد به ۱۷ درصد رسید.

به عقیده من زمان آن فرا رسیده است که آرای عمومی را آگاه کنیم و به‌منظور بسیج جهان برای تأمین امنیت غذایی همگانی، تعهد سیاسی را تا بالاترین حد ممکن ارتقا دهیم. سازمان خواربار و کشاورزی به‌منظور تحقق این مهم و تعهد سیاسی، میزبان گردهمایی سران ملتها پیرامون خواربار در نوامبر ۱۹۹۶ خواهد بود. تنها یک توسعه سریع و گاهنده فقر همراه با سیاست مناسب همگانی (چه در عرصه ملی و چه در عرصه بین‌المللی) خواهد توانست سوءتغذیه مزمن را چاره کند و اقشار محروم را از تغذیه‌ای مناسب برخوردار سازد.

فعالتهای آژانس بین‌المللی انرژی اتمی با شماری از عرصه‌ها ارتباط مستقیم دارد، عرصه‌هایی که برای آینده‌مان بسیار حیاتی است: عدم تکثیر سلاحهای اتمی، انرژی، محیط‌زیست، و کمک به توسعه.

در سالهای اخیر، تعداد کشورهای ملحق شده به پیمان منع تکثیر سلاحهای اتمی (NPT) افزایش چشمگیر داشته است. برای نمونه، شماری از جمهوریهای شوروی سابق (بویژه اوکراین)، آفریقای جنوبی و به‌تازگی الجزایر به ۱۶۹ کشور پیوستند که قبلاً این پیمان را امضا کرده بودند. این امر موجب شده است که نظام نظارت بر مواد اتمی با بیش از هزار واحد تأسیسات هسته‌ای در سطح جهان، گسترش یابد. آژانس بین‌المللی انرژی اتمی با برخورداری از بودجه سالانه‌ای حدود ۶۸ میلیون دلار و تشکیل یک گروه ۲۰۰ نفری از بازرسان، این نظارت را انجام می‌دهد. به‌علاوه، این آژانس روشهای فنی جدیدی را برای افزایش کارایی سیستمهای نظارت به‌کار گرفته است.

این فعالیت بنیادین در سالهای اخیر دوبار با مشکلاتی اساسی رو به‌رو شد: یک بار در عراق و بار دیگر در جمهوری دموکراتیک خلق کره. با این‌حال، آژانس بین‌المللی انرژی اتمی درمورد توان خود در مشارکت اساسی در تلاشهای انجام شده برای روشن کردن خطرهایی که سلاحهای اتمی همواره و به‌رغم پایان جنگ سرد برای امنیت جهانی دارد، بسیار خوشبین است.

درمورد محیط‌زیست نیز منتهایی که برای تأمین انرژی انتخاب می‌شود نقشی اساسی در مهار روند تخریب محیط دارد، روندی که به‌طور گسترده آغاز شده است. در دهه‌های آینده برای تولید برق باید یکی از این دو روش را برگزید: یا از سوختهای آلوده‌کننده‌ای (بویژه آلودگی دی‌اکسید کربن) چون زغال‌سنگ، نفت و گاز استفاده کرد و یا از انرژی اتمی

آژانس بین‌المللی انرژی اتمی (IAEA)
هانس بلیکس

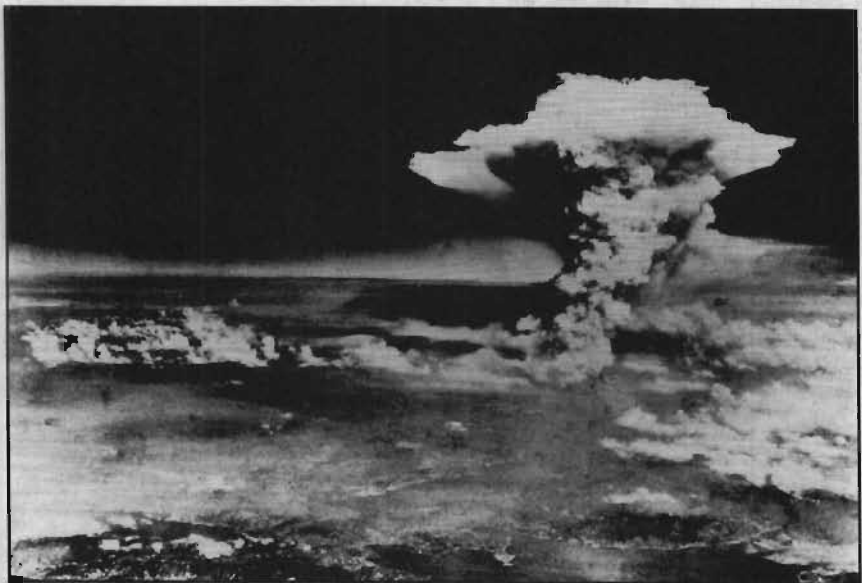

کارشناس
آژانس بین‌المللی
انرژی اتمی
(IAEA)
مشغول بازرسی یک
راکتور هسته‌ای در
عراق (۱۹۹۱).

انرژی اتمی به منزله منبع انرژی اند، اما همه بر این نکته اتفاق نظر دارند که بهره‌برداری از انرژی اتمی باید در بهترین شرایط امنیتی ممکن انجام گیرد. از همین دیدگاه است که آژانس بین‌المللی بیشترین تلاش خود را وقف تأمین و تقویت مسائل امنیتی تأسیسات اتمی کرده است. این تلاش بویژه در پاسخ به تقاضای کشورهای است که امیدوارند نظر و حمایت آژانس را به عملکرد تأسیسات هسته‌ای خود جلب کنند (برای نمونه جمهوریهای شوروی سابق و اروپای مرکزی). سال گذشته معاهده بین‌المللی در مورد امنیت تأسیسات هسته‌ای معیارهایی را که قبلاً پنجاه کشور جهان پای آن را امضا کرده بودند، به تصویب رساند.

علاوه بر این، آژانس بین‌المللی انرژی اتمی می‌کوشد تا در برخی از عرصه‌ها، تکنولوژیهای صلح‌آمیز هسته‌ای را به کشورهای در حال توسعه عضو خود انتقال دهد. این عرصه‌ها عبارت است از ریشه‌کن سازی مگس‌تسه و مگس میوه با روش عقیم‌سازی حشرات؛ استفاده از اشعه رادیواکتیو برای ایجاد جهشهایی در گیاهان زراعی به منظور مقاومت کردن این گیاهان در برابر آفتهای گیاهی یا شرایط دشوار اقلیمی؛ استفاده از رادیوایزوتوپ رادیواکتیو برای یافتن منابع آب؛ و به کارگیری پرتودرمانی برای معالجه سرطان. آژانس بین‌المللی اهمیت خاصی برای انتقال این تکنولوژیها قائل است و آن را یکی از عناصر کلیدی برنامه خود می‌داند. ■

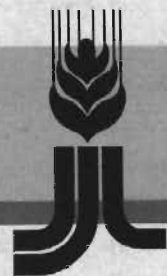

قارچ اتمی پس از بمباران اتمی هیروشیما در ۶ اوت ۱۹۴۵.

که تشعشعات آن ناچیز و قابل چشم‌پوشی است. البته هر کشوری انتخاب خود را می‌کند. هم‌اکنون حدود سی کشور عضو آژانس بین‌المللی دست‌کم برای تأمین بخشی از برق موردنیاز خود از انرژی اتمی استفاده می‌کنند و در حال حاضر ۱۷ درصد از تولید برق جهان از انرژی هسته‌ای به دست می‌آید. برخی از کشورها مخالف استفاده از

همچنین صندوقهای بین‌المللی توسعه کشاورزی اهمیتی خاص برای تهیه استراتژیهای مشترک و اتحاد با سایر نهادهای مالی که در زمینه توسعه کار می‌کنند، قائل است. نباید همکاریها را صرفاً به همکاری مشترک در زمینه تأمین هزینه‌های برنامه‌ها و طرحها محدود کرد. می‌توان تجربه گسترده صندوق را در جبهه‌های وسیع‌تر و در چهارچوب رویکردهای مبارزه علیه فقر در محیطهای روستایی به کار گرفت، به عبارت دیگر، می‌توان مجموعه‌ای از برنامه‌هایی را فراهم آورد که برپایه طرحهای صندوق توسعه کشاورزی استوار است و منابع مالی خود را از نهادهای مالی بین‌المللی تأمین می‌کند. بنابراین، می‌توان طرحهای روستایی صندوق را بار دیگر و در سطحی گسترده‌تر به کار گرفت و این امر به طور قابل ملاحظه‌ای بر تأثیر این طرحها می‌افزاید. هم‌اکنون صندوق بین‌المللی توسعه کشاورزی و صندوق

صندوق بین‌المللی توسعه کشاورزی (IFAD) فوزی السلطان

کسب منابع اختصاص یافته به توسعه بر اثر بحران جهانی و به دنبال آن، فروپاشی اتحاد شوروی، مدیریت بخردانه و مؤثر این منابع را ضروری می‌سازد. از همین رو، نوآوریهای در طرحهای صندوق بین‌المللی توسعه کشاورزی صورت گرفته است تا این برنامه‌ها کم‌هزینه‌تر و با نیازهای واقعی متقاضیان متناسب‌تر باشد. صرفه‌جوییهای حاصل از این کار برای تقویت فعالیتهای در بخشهای اولویت‌دار به کار گرفته می‌شود.

صندوق بین‌المللی توجهی فزاینده به کمکهای فنی میدول می‌کند. برای کاهش مستمر فقر باید تکنولوژیهای نوینی را به کار برد که هم ذاتاً بر هدف منطبق باشند و هم از لحاظ مالی قابل تأمین. این صندوق تلاش می‌کند تا مؤسسه‌های تحقیقاتی بین‌المللی را به تغییر اولویتهای راهبردهایشان ترغیب کند و آنان را مجاب کند که برنامه‌هایشان را در جهت برآوردن نیازهای خرده کشاورزان و سایر روستاییان محروم سمت دهند. این دلمشغولی پایه و اساس تلاشهای صندوق برای ایجاد همکاری و مشارکت میان نظامهای ملی تحقیقات کشاورزی کشورهای در حال توسعه و نهادهای تحقیقاتی بین‌المللی است.

طرح توسعه کشاورزی مینی (مصر) زیر نظر صندوق بین‌المللی توسعه کشاورزی (IFAD)، به منظور کمک به کشاورزان فقیر برای بهبود شرایط دامهایشان. در عکس، یک مددکار زن (نفر دوم از سمت راست) از یک مزرعه بازدید می‌کند.

محیط‌زیست جهانی (WEF) سرگرم بررسی راههایی هستند تا بتوانند همکاریهای خود را برای مبارزه با مشکلات به هم مرتبط فقر و محیط‌زیست تقویت کنند. مدتهاست که تلاش برای شکستن حلقه شوم فقر روستایی و تخریب محیط‌زیست در رأس فعالیتهای صندوق بین‌المللی توسعه کشاورزی، بویژه در برنامه خاص صندوق برای کشورهای افریقایی جنوب صحرا بوده است. به‌یمن طرحهای نوآورانه و مطالعات ویژه‌ای که در چهارچوب این برنامه انجام شده است، راههای جدیدی برای کمک به خرده‌کشاورزان گشوده شده تا این کشاورزان بتوانند از محیط‌زیست حفاظت کنند و نوعی کشاورزی را درپیش گیرند که از لحاظ بوم‌شناختی پایدار باشد. صندوق بین‌المللی توسعه کشاورزی قصد دارد تا این

تجربه را، چه در چهارچوب فعالیتهای مشترک خود با صندوق محیط‌زیست جهانی و چه در چهارچوب معاهده بین‌المللی مبارزه با گسترش صحرا و خشکسالی، به کار گیرد. سالهای آینده سالهای دشواری خواهد بود. از یک طرف، منابع محدود می‌شود و از طرف دیگر، نیازها رو به فزونی است. بنابراین، باید مراقب بود تا از هر دلاری که در اختیارمان قرار می‌گیرد، به بهترین و مؤثرترین شیوه ممکن استفاده شود. حل معضل گرسنگی در بیست، سی یا صد سال آینده بستگی دارد به تمهد کشورهای اهداکننده و کشورهای ذی‌نفع از یک سو، و نهادهای بین‌المللی از سوی دیگر. صندوق بین‌المللی توسعه کشاورزی با روش معتدل و مثبت خود راه را هموار می‌کند.

صندوق بین‌المللی پول (IMF) میشل کامدسو

بتواند به نیازهای کشورهای دارای مشکل موازنه پرداختها پاسخ دهد، نقش خود را در بحران وامها و هر بحرانی در نظام مکزیک ایفا کند، در اصلاحات متکی بر رشد در کشورهای درحال توسعه مشارکت داشته باشد، و نقش خود را در روسیه و کشورهایی با اقتصاد درحال گذار به‌طور تمام و کمال ایفا کند.

در دومین حوزه، صندوق بین‌المللی پول نظام نرخ ارزها را تغییر داده است. صندوق بین‌المللی پول موظف است تا مراقبت و نظارتی دقیق را بر سیاستهای تعیین نرخ ارز اعضای خویش اعمال کند و این به معنای نظارت بر تمامی سیاستهایی است که بر نرخ ارز تأثیر می‌گذارند. این نظارت از طریق برگزاری نشستهای مشورتی با هر یک از کشورهای عضو (نشستهایی عموماً سالانه) و نیز بررسی مسائل سیاسی از چشم‌انداز جهانی صورت می‌گیرد. این نظارت ابزار اصلی صندوق برای ایجاد ثبات در نرخ ارزها بوده است.

سومین حوزه اصلی فعالیت صندوق بین‌المللی پول ارائه کمکهای فنی در زمینه سیاستهای مالی و پولی، تمرکز بانکی و آمارگیریهای اقتصادی به کشورهای عضو است. در سالهای اخیر، نیاز کشورهای عضو به کمکهای فنی، بویژه برای ایجاد نهادهایی در کشورهای با اقتصاد درحال گذار، فزونی یافته است.

در پنجاه سال اخیر، اقتصاد جهانی تغییرات بسیاری را پشت سر نهاده است که این تغییرات بر فعالیت بین‌المللی پول تأثیر گذارده‌اند. این تغییرات عبارت است از ظهور و افزایش کشورهای درحال توسعه (حدود ۱۳۰ کشور از ۱۷۹ کشور عضو صندوق بین‌المللی پول)، ظهور هماهنگی فزاینده در مقیاسهای اقتصادی کشورهای صنعتی، افزایش جابه‌جایی بین‌المللی کالاها و سرمایه‌ها و نیروی کار، و متعاقباً ادغام بین‌المللی بازارها، گرایش به وحدتهای منطقه‌ای، و ادغام اقتصادهای پیشین در بازار اقتصاد جهانی و صندوق بین‌المللی پول.

اما این تأثیر یک سو به نبوده و صندوق بین‌المللی پول نیز تأثیر چشمگیری بر اقتصاد جهانی داشته است. با گذشت زمان کاملاً روشن شده است که سیاستهای اقتصادی کلان تنها در بافتی از ثبات پولی و بودجه‌ای میان‌مدت قابل اجراست، بافتی که با سیاستهای ساختاری و سودآور اجتماعی و زیست‌محیطی حمایت شده باشد؛ روشن شده است که تحمیل محدودیت بر جریان سرمایه‌ها سیاست درستی نیست، و ایجاد شرایط ضروری برای تثبیت نرخ ارزها کاری است دشوار، خاصه با توجه به بازارهای بین‌المللی سرمایه‌های بیش از پیش حجیم‌تر و پرتحرک‌تر (بحران مکزیک این نکته را به خوبی نشان می‌دهد).

این تحول اقتصاد جهانی با تغییراتی در سه حوزه اصلی فعالیت صندوق بین‌المللی پول، یعنی در عرصه کمکهای مالی، نظارت بر سیاستهای ارزی، و کمکهای فنی، انعکاس یافت.

در نخستین حوزه، یعنی کمکهای مالی، یکی از تغییرات اصلی عبارت است از تمرکز بر کمکهای مالی به کشورهای درحال توسعه و اقتصادهای درحال گذار و نیز ایجاد تسهیلات مالی جدید و انعطاف‌پذیرتر در سالهای اخیر. این تغییر به صندوق بین‌المللی پول امکان داده است تا همچنان

اجلاس عمومی
صندوق بین‌المللی پول
(IMF)
در واشینگتن
(ایالات متحده آمریکا).

سازمان بین‌المللی کار (ILO)

مایکل هانسن

کنترل مهاجران
در هنگام عبور از مرز.

ضابطه‌ها و چه در کاربرد عملی آنها، عملکردی درست، مؤثر و مطابق با شرایط روز باشد. اما اگر سازمان بین‌المللی کار می‌خواهد همچنان در مقام وجدان اجتماعی جهان باقی بماند، باید در فکر راهها و ابزارهایی باشد که امکان می‌دهند تا سایر گروه‌های میانجی نیز که در ارتقای عدالت اجتماعی نقش دارند، حول این سازمان گرد آیند.

تعیین مقررات بین‌المللی کار و نظارت بر اجرای آنها همچنان وظیفه اصلی سازمان بین‌المللی کار است. در هفتاد و پنجمین سالگرد تأسیس سازمان در ۱۹۹۴، تمامی دیدگاهها بار دیگر سودمندی این ضوابط و ارزش جهان شمول‌شان را تأیید کرد. با این حال، باید تلاش کرد تا محتوای این مقررات بر واقعیت روز منطبق شود و کارایی عملی‌شان ارتقا یابد. شورای مدیریت سازمان این فرایند را آغاز کرده است و بویژه می‌کوشد تا یک چهارچوب مفهومی برای بازنگری ضابطه‌های موجود و تصویب مقررات جدید فراهم آورد. به علاوه، سازمان تلاش می‌کند تا از رهگذر سیستم نظارت و ارائه کمک‌های مستقیم به اعضای خود، شرایط را برای پذیرش گسترده‌تر و رعایت بیشتر مقررات فراهم آورد.

اما در عصری که در بیشتر اقتصادها، بیکاری به آفت اصلی اجتماعی بدل شده است، حمایت از کارگران را نمی‌توان از ایجاد اشتغال جدا کرد، به عبارت دیگر، باید هم به فکر قانون کار بود و هم به فکر حق کار.

سازمان بین‌المللی کار از همین دیدگاه، نخستین جلد از گزارش جهانی کار را منتشر کرده است. این کتاب تحلیلی است از موقعیت کار و کارگران در جهان، و پیشنهادهایی برای تغییر سیاست‌های ملی و بین‌المللی در جهت اشتغال و عدالت اجتماعی ارائه می‌کند.

در این سالهای پایانی سده بیستم که با جهانی شدن و پیروزی اقتصاد بازار رقم خورده است، ارتقای عدالت اجتماعی مستلزم آن است که بر سر اصولی که اساسی و بنیادین می‌پنداریم، محکم بایستیم و راه تخیل را به‌روی راهبردهایمان باز بگذاریم. اما از چه ارزشهایی باید دفاع کرد؟ و باید به چه تغییراتی دست زد؟

نظام سه‌جانبه پایه و اساس سازمان بین‌المللی کار است و همین ویژگی است که این سازمان را از سایر سازمانهای نظام سازمان ملل متمایز می‌کند. نمایندگان دولتها، کارفرمایان و کارگران در تمامی گفتگوها و نشستهای سازمان حضور دارند و این امر ضامن آن است که عملکرد سازمان، چه در تعیین

سازمان توسعه صنعتی

سازمان ملل

ام. ام. کامپوس

با افزایش جمعیت جهان، نیازهای جدیدی سربرآورده است که ارائه پاسخی فوری و عملی به آنها ضروری است. برای رویارویی با علتهای و معلولهای انفجار جمعیت و تضمین زندگی بهتر برای سه چهارم از جمعیت جهان که در کشورهای درحال توسعه زندگی می‌کنند، صنعتی شدن راهی اساسی است.

در بیشتر کشورهای درحال توسعه، موانعی بر سر راه توسعه وجود دارد که باید بر آنها چیره شد و این امر به معنای تأمین کالاهای اساسی اولیه و ایجاد اشتغال، ارتقای سطح میانگین درآمدها، و بهره‌برداری مؤثر از منابع غیرقابل احیا است.

فرایند صنعتی شدن تا اندازه‌ای پاسخگویی این مسائل اقتصادی و رشد جمعیت است. رشد کند صنعتی و اقتصادی دست در دست قهر، هم علت و هم معلول رشد سریع

جمعیت است. شکستن این حلقه شوم مستلزم یک برنامه فراگیر توسعه است که جنبه‌های اجتماعی، اقتصادی و صنعتی توسعه را دربرگیرد.

در بافت کنونی رقابت که بویژه پس از توافقیهای تجاری دور اروگوئه^۱ بر جهان غالب شده است، بقای اقتصادی کشورهای جنوب بیش از پیش به رشد فنی و صنعتی آنها بستگی دارد. هرچه کشورهای درحال توسعه و اقتصادهای درحال گذار با عرصه‌های جدیدتری برای مبارزه رو به‌رو می‌شوند، ضرورت خدمات صنعتی بیش از پیش در سرلوحه مسائل توسعه قرار می‌گیرد.

آینده سازمان توسعه صنعتی سازمان ملل بستگی دارد به ارائه این خدمات ضروری و پاسخگویی به نیازهای کنونی و آتی صنعتی شدن. با تغییر و تحولات فاجعه‌بار اخیر در اقتصاد جهانی، سازمان توسعه صنعتی نیز دستخوش تغییر و تحولات مهم و گسترده‌ای شده است که به این سازمان امکان می‌دهد تا از این پس، نیازهای کشورهای درحال توسعه و اقتصادهای درحال گذار را بهتر برآورده سازد.

در ۱۹۹۳، کشورهای عضو سازمان توسعه صنعتی بیانیه یائونده (کامرون) را تصویب کردند و بدین ترتیب روند اصلاحات عمیق در سازمان آغاز شد. هدف نهایی این

آزمایش استحکام
طوقه چرخ در مرکز
تحقیقات و توسعه
دوچرخه لودهیانا
در پنجاب (هند).
این مرکز از حمایت
سازمان توسعه صنعتی
سازمان ملل برخوردار
است.

اصلاحات بهره‌گیری از بنیانهای است که در بیش از دو دهه تجربه پاسخگویی به نیازهای جهان در حال توسعه کسب شده است. برخی از این بنیانها عبارت است از بی‌طرفی و غیرانتفاعی بودن سازمان توسعه صنعتی، تواناییهای چندرشته‌ای سازمان، تخصص و صلاحیت فنی پرسنل سازمان در عرصه صنعتی، تجربه سازمان در عرصه همکاریهای فنی در تمامی سطوح سیاسی و نهادی و کارشناسی، و دانش گسترده سازمان در عرصه‌های گوناگون توسعه صنعتی.

سازمان توسعه صنعتی به منظور هدایت بهتر این اصلاحات، پنج اولویت را در مورد توسعه تعیین کرده است: رشد و رقابت صنعتی و تکنولوژیک، توسعه منابع انسانی، توسعه برای همه به‌یمن صنعتی شدن، توسعه صنعتی پایدار از لحاظ زیست‌محیطی، همکاری بین‌المللی در عرصه سرمایه‌گذاری و تکنولوژی صنعتی.

سازمان توسعه صنعتی در کمتر از یک سال روند اصلاحات را به پایان رساند و در همین مدت سریعترین و مؤثرترین تغییرات را، در مقایسه با سایر سازمانهای

سازمان ملل، برای سازمان توسعه صنعتی به بار آورد. سازمان توسعه صنعتی با تمرکز دوباره بر اولویتهای خود و مؤثرتر کردن ساختار مدیریت خود، بیش از همیشه قادر به برآوردن نیازهای توسعه در دهه آینده و هزاره سوم خواهد بود. ■

اتحادیه جهانی پست (UPU)

توماس ای. لوی

جهانی داده‌های انفورماتیک (EDI) را طراحی و آغاز کرده است. هدف از این طرح آن است که دفترهای پستی مبدأ و ترانزیت و مقصد، بنگاههای حمل و نقل زمینی و هوایی، و مقامات گمرکی را به یک شبکه الکترونیک ارتباطات ضابطه‌بندی شده وصل کند. به علاوه، این شبکه مبادلات داده‌های انفورماتیک پایه و اساس یک مبادله دقیقتر و سریعتر از اطلاعات برای عملیات محاسباتی، آمارگیری حجم مراسله‌ها بر پایه نوع و مقصد آنها، و نظارت بر کیفیت خدمات است. هدف نهایی این است که شمار هرچه بیشتری از کشورهای در حال توسعه بتوانند در کوتاهترین مدت از نظام مبادلات داده‌های انفورماتیک بهره‌مند شوند.

از آنجا که ادارات پستی موظف‌اند تا خدمات جهانی را با بهای مناسب ارائه دهند، فشارهای اقتصادی زیادی را بر اثر رقابت و پیشرفت تکنولوژیک متحمل شده‌اند. ضرورت‌های بازارهای بین‌المللی این اداره‌ها را وادار به تغییر اساسنامه قانونی خود کرده است. در واقع، به‌منظور تضمین تأثیر حذف محدودیتهای دست و پاگیر و رهایی از آنها، دولت‌ها باید به اداره‌های پستی استقلال کافی دهند تا خود بر منابع مالی و انسانی‌شان نظارت داشته باشند. بدین ترتیب، اداره‌های پستی دولتی به شرکتهای مستقل و نیمه‌مستقل عمومی بدل شده‌اند تا به تدریج با بازار رقابتی بین‌المللی سازگار شوند.

در این بافت جدید اقتصادی و تکنولوژیک، اتحادیه جهانی پست همچنان مجرای اصلی همکاری میان ادارات پستی است و بدین ترتیب، در حفظ یک شبکه جهانی از فرآورده‌ها و خدمات مدرن مشارکت دارد. ■

گرچه تحولات اخیر بازار ارتباطات چشمگیر است، اما این تحولات صرفاً نشانه‌هایی از تحولات به مراتب گسترده‌تر آینده است.

اتحادیه جهانی پست برای آمادگی در برابر تحولات آینده، به دو شورای جدید مجهز شده است که کارکرد دولتی (شورای اداری) را از کارکرد عملیاتی (شورای عملیات پستی) جدا می‌کند. به علاوه، اتحادیه جهانی پست با توسعه یک برنامه‌ریزی استراتژیک و بودجه‌گذاری برنامه‌ای، از این پس می‌تواند هدفهای خود را بهتر و روشن‌تر تبیین کند و ارزیابی دقیقتری از منابع ضروری برای تحقق این هدفها داشته باشد.

استراتژی کنونی اتحادیه که در سال ۱۹۹۴ در کنگره شول تصویب شد، به دو نکته اساسی گرایش دارد: نخست بالا بردن کیفیت خدمات و دیگری ایجاد مدیریت مستقل‌تر. اتحادیه جهانی پست پیش از هر چیز خود را پایبند تضمین فعالیتهایی می‌داند که اداره‌های پستی تاکنون انجام داده‌اند. این فعالیتهای اداره‌های پستی عبارت است از تعیین ضابطه‌های مطلوب برای توزیع، اطلاع‌رسانی مؤثرتر به مشتریان، و نظارت بر اجرای دقیق ضابطه‌ها. دفتر بین‌المللی اتحادیه کیفیت جهانی خدمات را از ارزیابی می‌کند و به اداره‌های پستی که مراقب هرگونه عدول احتمالی از ضابطه‌ها هستند، اطلاع می‌دهد تا برای رفع نارساییها تدابیر لازم را اتخاذ کند.

دفتر بین‌المللی اتحادیه جهانی پست همچنین طرح مبادله

۱. هشتاد و دو گنگره‌های گات (توقفنامه‌های عمومی بر سر تعرفه‌های گمرکی و تجارت) که با تصویب قرارداد نهایی دور اروگوئه در مراکش در آوریل ۱۹۹۴ پایان یافت.